

Skúlavígsla í Funningsfirði

Funningsfjórður saman við Elduvík og Oyndarfirði vóru fyrr ein kommuna: Oyndarfjarðar kommuna.

Í 1874 fær Oyndarfjórður skúla og eisini sín fyrsta lærara, Andreas Ejdesgaard, ið hevði gingið á næsta holdinum á læraraskúlanum. Sjálsagt hevði hann eisini hinar báðar bygdirnar í kommununi at røkja. Í Funningsfirði helt hann skúla í stovuni hjá foreldrum Lisu Hansen, ið enn er á lívi og hevur verið næmingur hjá honum.

Aftaná hann komu sjálsagt aðrir lærarar. Kommunan verður sundurbýtt, Elduvík og Funningsfjórður gerast ein kommuna undir navni-num Elduvíkar kommuna.

Í 1952 verða lærarahús bygd í Funningsfirði, og Sjurður Joensen, lærari, ið hevði undirvist í uml. 2 ár, flytur inn og ein stova í húsinum gerst skúlastova; 19 næmingar vóru, so ofta var trongligt, ja, børnini sotu summatíðir á gólvinum, men væl bar til.

Nøkur ár seinni byrjar tosið um miðsavnan av undirvísingini, og eitt av úrslitunum verður, at Funningsfjarðarborn fara út á Skálafjarðin at ganga í skúla.

Hoast alt gott um skúlar á Skálafjarðinum, so var hetta ikki so heppið, serstakliga fyri tey minnu børnini við teimum fáu

undirvísingartímunum, sum oftast fara avstað tíðliga og síðan ganga harúti í fritíðini uttan eftiransan.

Ofta varð tosað í bygðini um hesa á ein hátt ábyrgdarleysu skipan sum tað var at sleppa smábørnum soleiðis, men so í 1983 varð ikki bert tosað, men handlað.

Foreldrini taka sær um reiggj

Nøkur foreldur, ið áttu børn, sum skuldu í skúla á fyrsta sinni, funnu saman og avgjördu at heita á sòknarstýrið um at fáa skúlabørnini aftur í Funningsfjórð.

Kommunan visti málinum vælvið. Lærarahúsin vóru útleigað, men ein stova fekt har. Skúlamyndugleikarnir govu tilsogn og skúlin byrjaðu aftaná summarfríðitíðina sama árið við 1. árgangi. Mikkjal Mikkelsen varð lærari. Seinni fekk so skúlin eina stovu uppi afturat, men so hendi tað syrgiliga, at húsinu brendu.

Øll boru nú ótta fyri, at skúlin skuldi detta niður fyri. Tibetur so illa gekst ikki. Jostfrid Hansen, ættadur úr bygðini, bjóðaði síni hugnaligu, gomlu hús til láns, og har hevur so skúlin hildið til í 2 ár, og hoast trongligt, hevur bara gingið væl. Emil Jacobsen hevur verið lærari tey seinastu árin.

Nývalda skulanevndin

frá valinum des. 1984 fór beinanvegin undir at fáa skúlahús bygd og aftaná tógvið stríð eydnaðist hetta, sjálvandi við stuðli frá kommunu- og skúlamyndugleikum.

Skúlin vígdur

Sunnudagin 26. februar kl. 15 fór so skúlavígslan fram. Væl frammanundan hevði hópur av fólki, bæði stór og smá, leitað sær inn í skúlan.

Hesin lá so prýðiligur við vælruddaðum oki rundan um, og Merkið var vundið í húnar hátt, so veitsludámarin byrjaði longu úttanfyri og gjørdist ikki minni innanveggja.

Í tveimum hølum var fullsett við stólum, og í gongini millum hesi rúm voru roðarnir, so øll kundur fylgja við.

Sòknarstýrisformaðurin Malvinus Reyná bjóðaði vælkominn við hesum orðum: «Bygdaráðsins vegna vil eg takka tykkum øllum fyri at tit eru komin her at hátíðarhalda dagin saman við okkum, og bjóða tykkum at vera vælkominn til hesa fyrri okkum í sóknini so stóru løtu».

Síðan var sagt, hvussu skráin var og 1. sálmur á sangblaðnum, sum lá á hvørjum stóli, byrjaði: Lat hurðar upp, ger borg-líð breið.

Bisprur kom fram og hevði hesa vígsluprædiku:

Síður at víga skúlar

Náði veri við tykkum og friður frá Guði, faðir vár-um og Harranum Jesusi Kristi.

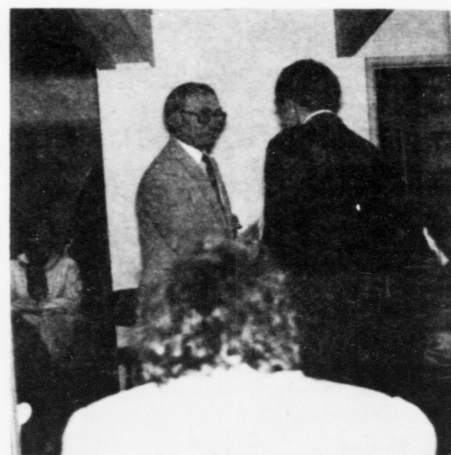
Orðtøkini 4,1-4: Hoyrið synir áminning faðirs tykkara og gevið gætur, so at tit læra klókskap!

Ti at goðan lærdóm gevi eg tykkum, vrakið ikki leiðbeining mína!

Ti tá ið eg var sonur í faðirs míns húsi, litið einkabarn hjá móður míni, tá lærði hann meg og segði við meg: «Hjarta titt haldi fast við míni orð, varðveit tú boð míni, so manst tú líva».

«Goður er gamal í ráð-um», sigur orðtakið. Tann gamli, sum er royndur í livsins skúla, eigur og kann geva tí unga av tí livsvisdómi, hann sjálvur hevur nomið. Í orðtøkum Salómons, sum vit hava í okkara biblíu, og sum vit nú hoyrdu eitt til inngangs, hava vit hyggjuráðini, vísmaðurin eigur at geva. Ein slíkur vísmaður er í einum hvørjum fólki ein Guðs gáva, ti at hann er við til at uppala sitt fólk og visa teimum tann goða vegin til lívið. Salómon kongur ber ?? av Orðtøkunum, men úttan iva eru teir fleiri vismenn, sum hava verið um tey, men Salómon var tó tann visasti av øllum, soleiðis sum vit lesa í 1. Kongabók 4,30: «Harrin gav honum visdom og skynsemi, so at visdomur hansara var størri enn visdomur alra Eysturbúgva og størri enn visdomur Egyptalands».

Tað er til tey ungu, vísmaðurin vendir sær, tá ið hann sigur: «Hoyrið synir áminning faðirs tykkara og gevið gætur, so at tit læra klókskap». Vanligt var í Israel, at lærarin gekk umkringd har, ið fólk komu saman, á torginum, í býargrindini ella eisini í

Sòknarstýrisformaður Malvinus Reyná handar læraranum, Emil Jacobsen, skúlan

halgidóminum, og lærarin nevndi næmingar sínar við sonarnavni; so tað var tilknytið teirra millum, og í samrøðu teirra millum vórðu spurningar frá tí dagliga lívi, umrøddir, lýstir í trúarinnar ljósi, og svar varð givið á tann mest týðningarsama spurning, ið er okkum fyrri: «Hvussu skulu vit líva?»; tað var skúlin til lívið tá á døgum. Men eg veit fullvæl, at tað, sum foreldur og øll onnur við teimum í dag vænta sær av skúlanum, er, at hann skal geva næmingunum goðan kunnleika í teimum lærgreinum, ið fyrisetar eru, so at tey gerast dugnalig fólk í tí starvi, tey einaferð koma at átaka sær, og skulu svara til. Tað er eisini henda setning, samfelagið setur skúlaverkinum. Men tá ið vit víga skúlar, aðrenn teir verða tiknir í nýtslu — tað er ongín, ið sigur, at so skal vera, men bæði foreldur, heim og myndugleikar ynskja tað, og mæra sjálvum er tað ein gleði, og vit eiga framvegis at halda fast við henda goða sið — so ber hetta við sær, at skúlin ikki bara skal geva teimum ungu kunnleika í hesum ymsu lærgreinunum, men eisini vera við til at visa teimum tann goða vegin eins og vísmaðurin, og hjálpa teimum at finna svar á tann mest týðningarmikla spurning av øllum: Hvussu skulu vit líva?

Tað er at fegnast um, at okkara skúli og myndugleikar taka undir við hesum sjónarmiði, og vit eiga at stuðla skúlsins arbeiði tað, vit eru fer fyri. Tann goða lærdómin, tann kristna siðarvin, hava vit fyrst av øllum fingið heim-anifra, frá foreldrunum, og mangur man minnst til tað, sum eisini omma ella abbi søgdu og govu okkum av tí visdómi, sum bæði lívið hevði lært tey, og sum tey høvdu nomið ur Guðs orði. Tað, sum heimini leggja niður í børnini og tey ungu, fær tann størsta týðning fyri

liv teirra, og so leingi heimini byggja «á orðsins klettagrund», sum tað stendur í einum av okkara sálum, tá fáa tey ungu tann visdóm, sum neyðugur er, fyrri at vita, hvussu vit skulu líva. Í heimunum verður stóðil lagt, sum tann ungi skal byggja liv sitt á, og saman við heimunum hava kirkja og skúli fingið ábyrgd av at læra tey visdómin til at líva.

Tíðarrákið ber so mangt ymiskt við sær. Fyri nokrum árum síðani skuldi tað vera goður lærdómur, at tú ikki mátti ávirka tey ungu, hvørki henda ella henda vegin, ti tey skuldu sjálv hava møguleikan til fritt at velja. Úrslitið var ein ótrygd hjá teimum og ein óvissa um hvat, ið er rætt, og hvat, ið er rangt, og rættliga skjótt í jørdist tað greitt fyri teimum flestu, at hetta var møn, ti at vit ávirka altíð tey menniskju, vit eru millum, eina mest tey, ið vit skulu læra nakað.

«Hjarta titt haldi fast við míni orð, varðveit tú boð míni, so manst tú líva», sigur vísmaðurin. Her er maður, sum hevur dirvi at tala við myndugleika og geva børnum sinum tann andliga arv, sum hann er visur í, er vegurin til lívið. Hann veit tað, ti at hann er sjálvur undir hægri myndugleika og hevur í sínum egna lívi roynt sannleikan av tí, sum hann hevur at geva víðari til unga ættarliðið, og tí kunnu bæði foreldur, lærarar, prestar og onnur við læra av honum. —

Orð vismansins visa okkum til Guðs orð og boð sum livsins veg, eina betri vegleiðing kann ongín geva, ti sum sálmaskaldið sigur: «Titt orð er ein lykt fyri fót minum, eitt ljós á

Hentzar Ellingsgaard, landsskúlastjóri, og lærarin prata

